

Miquel Roca Junyent

“He obert una nova etapa”

L'ex-secretari general de CDC parla en aquesta entrevista de la seva feina, com a portaveu del nacionalisme català a Madrid, però parla també de la seva situació actual, la seva postura respecte al debat de CDC i del seu futur.

Aconseguir fer seure Miquel Roca davant una gravadora mai no ha estat fàcil, però menys encara des que va renunciar a presentar-se de nou com a secretari general de CDC. Va ser una decisió compromesa i difícil, que ha desfermat una tempesta política, però, com explica en aquesta entrevista, n'accepta les conseqüències. Creu que ara només ha de parlar de la seva tasca actual, com a cap del grup català al Congrés dels diputats. La resta de temes, els envolta d'un silenci “responsable i disciplinat”. No vol que les seves paraules siguin llegides o interpretades en resposta a res del que està passant. Per ell, la decisió està presa, ha obert una nova etapa i ho demostrarà. Sense dubtar, assegura: “sóc perfectament substituïble”. Amb tot, les situacions polítiques són canviants i, sobretot, mai definitives. Però com ell recorda en to d'avís, “tornar enrere mai no és igual”. Sigui com sigui, hi ha un debat obert al si de CDC, i un debat sobre el seu futur, que encara és viu i ple d'interrogants. Alguns d'aquests interrogants han quedat gravats.

—*Un dels debats més importants que viu CDC aquests dies fa referència a l'orientació que ha de tenir la seva participació en la política estatal. ¿Quines han de ser les prioritats de CDC en aquest terreny?*

—Això és molt difícil de dir, i més quan ens trobem al final d'una legislatura que no ha estat precisament brillant, no per l'acció del nostre grup, sinó per les polèmiques que l'han envoltada. Ha estat una legislatura molt desafortunada. Ara, al marge de la conjuntura parlamentària concreta, l'acció d'un grup parlamentari com el català a Madrid sempre vindrà enfocada per dos eixos. Per un costat tot allò que pot reforçar, enfortir, consolidar el poder autonòmic de Catalunya, i un segon gran eix es refereix al model de societat, en tot allò que pot millorar la situació dels nos-

tres electors. L'acció parlamentària ha d'estar presidida per aquests dos eixos, amb el benentès que nosaltres, CiU, hi afegim una clara voluntat d'actitud de govern, en el sentit que ens interessa més buscar l'acord que la discrepància.

—*Així, ¿aquesta legislatura no ha estat satisfactòria?*

—Gens. La legislatura s'inicia amb unes eleccions anticipades que el president del govern les convoca per afrontar el repte europeu. Aleshores, contràriament al que s'hauria d'esperar, manté el mateix govern, no canvia la política econòmica i es fan més manifestes les confrontacions internes del partit socialista. En comptes de facilitar les decisions que el país necessita, es produeix una paràlisi molt clara de l'acció de govern.

—*Malgrat aquesta situació, CiU no ha variat la seva política de donar suports puntuals parlamentaris a la política socialista.*

—Això és un tòpic, tot i que l'accepto perquè es bastant imbatible des del punt de vista de les imatges. Però nosaltres no hem donat suport mai als socialistes, en tot cas, els socialistes han coincidit amb nosaltres.

—*Això és molt dir, ¿no?*

—Han coincidit amb nosaltres. Nosaltres els hem donat suport, en els termes que vostè ho diu, quan els socialistes han coincidit amb nosaltres. Jo tinc la sensació que ells s'han acostat a nosaltres. No és petulància, no trobaré cap acord amb els socialistes que m'hagi obligat a traslladar-me a la seva esfera.

—*Sigui amb aquest suport o sigui en aquesta coincidència, ¿quins beneficis s'han aconseguit per a Catalunya?*

—És bastant conegut que a mi no m'agrada parlar de beneficis, perquè això pot tenir lectures molt esbiaixades fora de Catalunya, o interpretacions molt negatives que no m'interessa facilitar. Tot allò que nosaltres hem fet, en tot cas, algun benefi-

ci ha reportat als ciutadans de Catalunya. Això segur. Hem edulcorat el cost de certes pretensions socialistes.

—*¿La paraula beneficis li molesta perquè li fa por que sigui malinterpretada la seva política a Madrid?*

—Més que malinterpretada és que no ens ajudaria. Tot grup parlamentari vol treure beneficis, entenen-los com fets o resolucions que s'apropin al teu programa. Però quan ho fa el grup català, sorgeix allò del mercantilisme...

—*¿Quina opinió li mereixen les acusacions de mercantilisme?*

—Que no diguin tantes ximpleries. Ni s'ho creuen ells. Tota acció política té uns objectius, d'aconseguir coses. Quan nosaltres demanem una cosa, interessa als nostres electors, i als extremenys. El nostre plantejament convé al conjunt de l'estat.

—*¿La política econòmica i la política autonòmica són les dues discrepàncies principals amb el govern actual?*

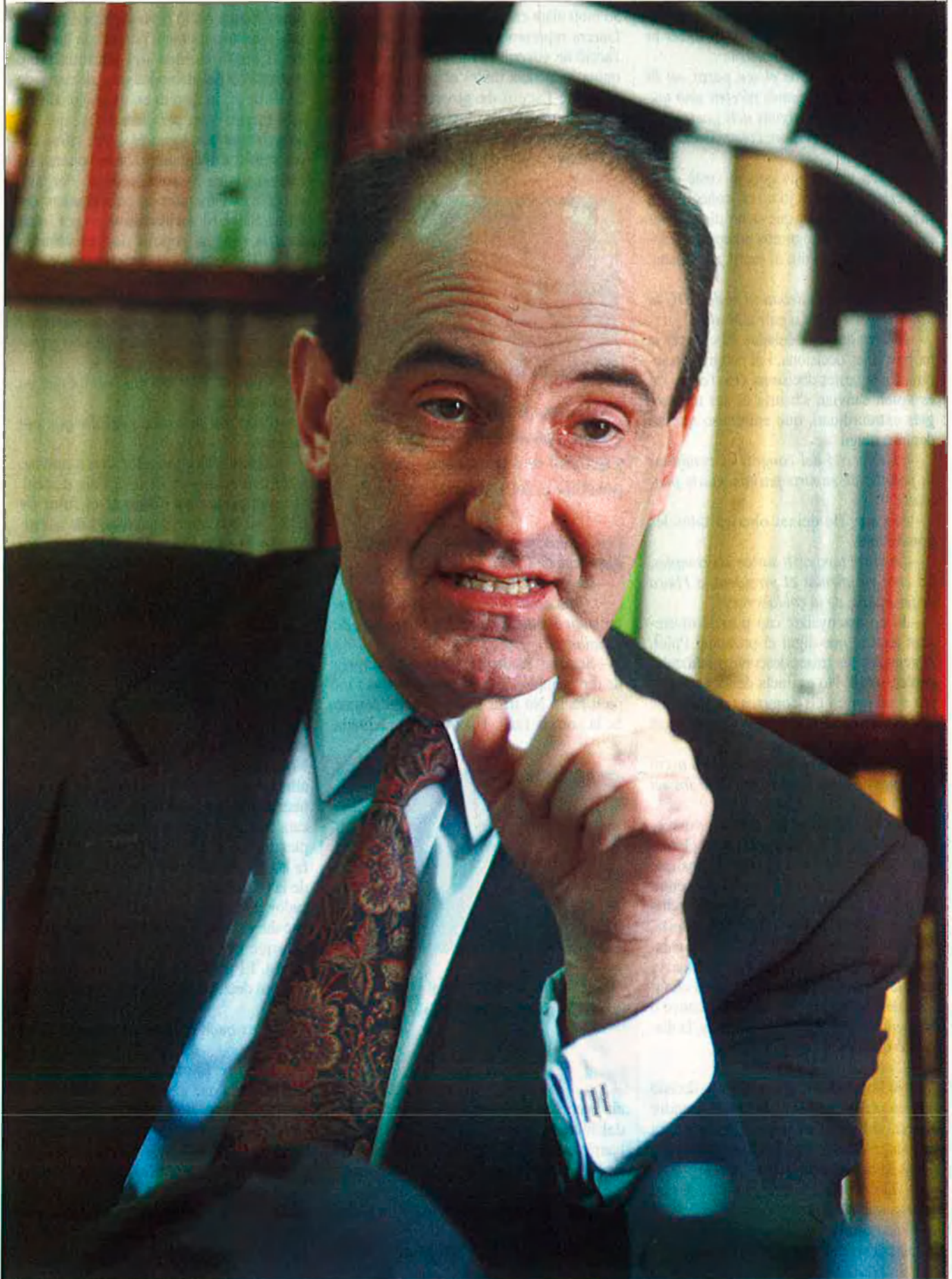
—Lògicament. Hi ha també problemes d'actituds i comportaments, que també té-nen molta transcendència. Però el gruix de les discrepàncies està en aquests dos àmbits. En el terreny autonòmic, el PSOE i el PP tenen un estat de les autonomies del qual recelen, els hi fa por.

—*¿Com es desbloca aquest recel?*

—És molt, molt difícil de dir. És un recel en què hi ha acumulada molta història. Si encara es dramatitzen temes com l'IRPF o peticions que pugui fer el nostre congrés a nivell d'objectius, és que hi ha recels. Nosaltres també podem tenir recels. Podem dir que aquests són els de sempre, o són com sempre. I potser no són com sempre, potser hi ha canvis. Només trencarem els recels amb molt de diàleg i creant escenaris que facin possible la confiança recíproca.

—*¿A Catalunya hi ha recels a l'hora de participar en la governabilitat d'Espanya?*

—Suposo que hi deuen ser. Jo no me'ls trobo en els nostres electors, no me'ls tro-

bo en els gremis, en les cambres, en el petit comerç, en la indústria. Deu haver-hi altra gent que pot tenir recel.

—*Per exemple, dins el seu partit, on hi ha sectors que no només recelen sinó que a més afirmen que alguns dels pactes que s'han fet retallen el marc competencial català.*

—Deuen ser sectors que, si vostè m'ho diu, existeixen, però jo no els conec. Jo no m'he trobat a ningú que m'ho digui. Ningú. Amb noms i cognoms no conec a ningú que ho hagi ni dit, ni escrit, ni debatut. No sé qui són.

—*¿Es bo que es debati al si de CDC la política que s'ha de seguir a Madrid?*

—Jo crec que està debatut. El congrés ja ha pres unes decisions, i el congrés és sobirà. En aquestes decisions s'ha d'estar, i si es volen canviar, s'hauria de fer un congrés extraordinari, que em penso que no demana ningú.

—*¿La decisió del congrés és continuar la política de suports parlamentaris puntuals?*

—No, no. Ha deixat obertes totes les possibilitats.

—*¿A vostè tampoc li surten els comptes, tal com va afirmar el president, a l'hora de fer balanç de la col·laboració?*

—Jo no assenyalaré cap posició discrepant amb el que digui el president Pujol. A vegades, les frases descontextualitzades perden sentit. No es tracta de saber si surten o no surten els comptes, es tracta de reaccionar enfront dels que diuen que sí que ja surten els comptes.

—*Vostè parla de participar en una acció de governació de l'estat com si ja fos un fet.*

—No, no. Aquestes són qüestions que es plantegen en el moment en què es plantejen. Quan surten les circumstàncies que fan prendre una decisió que tingui sentit. Però en el terreny dels principis estic disposat a discutir amb qui sigui que aquesta, no només encaixa amb la tradició del catalanisme polític, sinó que també encaixa amb la defensa dels interessos dels ciutadans de Catalunya. Una cosa és si convé o no, però en el terreny dels principis, la discussió no dura ni tres segons.

—*¿Seria desitjable?*

—No ho sé. Sigui quina sigui la decisió que es prengui, si fos necessari prendre aquesta decisió, estic segur que hi hauria un marge de risc semblant en cadascuna de les solucions a prendre.

—*¿Les actituds guerristes poden ser un impediment en el futur?*

—Precisament un dels problemes que té la família socialista és que hi ha una divi-

só molt clara entre el partit i el govern i en Guerra representa el partit molt més que l'acció de govern. Per tant, és difícil saber quina influència tindrà el guerrisme en el futur de l'acció de govern, perquè en aquest moment són dos camps absolutament separats, no comunicats.

—*El que acaba d'explicar sobre les rela-*

JORDI MORERA

“Nosaltres no hem de refundar l'estat, nosaltres volem que l'estat s'articuli de tal manera que faci possible el fet nacional català.”

cions entre partit i govern, ¿és traslladable al cas de CDC?

—En absolut. En absolut no.

—*¿Tota acció política a Madrid ha d'estar supeditada sempre als interessos de Catalunya?*

—Sempre. És una resposta que, després de dir “sempre”, és molt tòpica i fins i tot molt fàcil. No m'hi sento còmode perquè és la sortida fàcil. Ha d'estar supeditada

JORDI MORERA

“No sóc imprescindible i sóc perfectament substituïble.”

als interessos de Catalunya interpretats des del mateix programa del partit. El que haurà de definir si és possible una acció de govern és l'adequació al mateix programa.

—*Vostè quan s'explica utilitza simultàniament la paraula interès, sigui de Catalunya o dels electors.*

—Catalunya no és una abstracció. Cata-

lunya és una nació protagonitzada pel seu poble en cada moment històric. Ja hem superat les posicions del nacionalisme romàntic o del nacionalisme alemany de finals de segle. Estem en un nacionalisme més Pierre Vilar, per entendre'ns, que assenyalava que una nació és, entre altres coses però fonamentalment, una voluntat de ser, situada en un poble concret. Per tant, el poble és l'interpret en cada moment del fet nacional. El nacionalisme no pot substituir la voluntat popular des del voluntarisme. Ha de saber conscienciar la ciutadania i a la vegada ser molt fidel servidor d'aquesta ciutadania.

—*Els interessos dels electors que voten CiU a les generals, ¿temen la seva participació en un govern?*

—No ho sé. Fins ara ens han dit que no hi renunciem.

—*Quan diu fins ara, ¿vol dir que pot canviar?*

—Lògicament un partit té dret a canviar, a fer evolucions en la seva línia d'acció. No puc pretendre dibuixar el futur de CDC, no puc tenir la pretensió de substituir-me jo en el partit. El partit són milers de militants amb veu pròpia i seria molt dolent que ningú volgués substituir-les.

—*¿Vostè ha detectat algun símptoma que això pugui passar?*

—En tot cas no el noto proper.

—*¿Es partidari de refundar l'estat des de la perspectiva de 1714?*

—Amb aquest tema estic en plena sintonia amb el president. Crec que aquí s'està malinterpretant el tema de la refundació. Nosaltres no hem de refundar l'estat, nosaltres volem que l'estat s'articuli de tal manera que faci possible que el fet nacional català es desplegui amb normalitat i amb plenitud de respecte. La terminologia no fa la cosa. Trobo molt bé que la JNC parli de la refundació. És imaginatiu, és provocador, i si els joves diguessin el mateix que dic jo, seria avorridíssim. Però ells saben que el problema no és exactament aquest. El problema és saber si algun dia podrem deixar de parlar del nostre problema.

—*¿Fins quan existirà el nostre problema?*

—No ho sé. Existeix, però tan grotesc és dir tot el dia que existeix, com dir que no existeix. És més bo per a Catalunya la formulació en positiu que en negatiu. És més bo per a Catalunya avançar des de la línia de propostes constructives que no simplement instal·lar-nos en la denúncia entristida dels nostres problemes. Encaparrar-nos només en la denúncia del problema i satisfer-nos només nosaltres mateixos amb el

"com som de desgraciats" acaba generant una manca de sintonia amb la societat.

—*¿Quines són les seves perspectives davant les properes eleccions generals?*

—CiU les guanyarà a Catalunya, i de manera clara.

—*¿Quin ha de ser el missatge que cal donar en aquestes eleccions?*

—No em correspon a mi dir-ho.

—*¿Però vostè, en tant que responsable del grup català a Madrid, hi té alguna cosa a dir?*

—Sóc responsable fins al moment.

—*¿No està segur de repetir?*

—No és un problema de seguretat. No és una decisió que jo pugui prendre per mi mateix.

—*Pel fet de no ser secretari general, ¿ha notat algun canvi en la seva tasca a Madrid?*

—No, a Madrid no.

—*¿I a Barcelona?*

—A Barcelona sí, lògicament. Amb la meua renúncia no pot seguir tot igual. Sé que ara és diferent i tinc un paper diferent.

—*¿Quin paper?*

—Un paper amb molt menys protagonisme, amb molta menys capacitat de decisió, i més necessitat de consultar qualsevol cosa que jo hagi de fer. De moment ho faig amb molta satisfacció. Hauria estat per part meua una frivolidat renunciar no sabent que em tocava fer això. Vaig acceptar-ne les conseqüències.

—*Però li costa.*

—No, sóc molt més disciplinat del que la gent es pensa.

—*¿Què passarà el dia que el seu criteri no coincideixi amb el de la direcció del partit sobre el que cal fer a Madrid?*

—De moment no es produeix.

—*¿De moment hi ha coincidència total?*

—De moment sí. I a més tinc l'esperança i el desig que això continuï. Fins ara no s'ha produït mai cap desavinença i no veig cap cosa en l'horitzó que permeti aquesta desavinença, menys encara en un tram final de legislatura. No veig cap problema que pugui introduir una discrepància entre el grup parlamentari i la direcció del partit. Però si aquesta discrepància es produís ningú se n'assabentaria perquè el que el grup parlamentari farà serà el que la direcció del partit dirà.

—*¿El seu silenci és un silenci responsable?*

—Crec que sí, amb aquesta finalitat ho

faig. Penso que el millor que jo puc fer és parlar dels terrenys que jo puc parlar, i dels altres, que poden ser més malament interpretats o ferir sense voler sensibilitats o susceptibilitats, he de guardar un estricta silenci. Penso que és el que he de fer per veure com es van reconduint totes les coses, però en tot cas, es reconduixin o no es reconduïxin, és el que he de fer, perquè ara no tinc cap legitimitat per parlar dels problemes del partit, no sóc cap càrrec.

—*Però vostè no en té prou amb donar classes de dret a la Pompeu Fabra.*

—Em costa molt, perquè me les he de preparar, però hi disfruto molt, em fa molta il·lusió. Però a veure, resulta molt difícil dir el que diré perquè no sé per quina raó la gent no s'ho creu mai. Però més igual, he de dir el que crec. Jo, a la política, hi he

"Sóc i seré convergent"

Miquel Roca, l'etern número dos, ha deixat de ser-ho. Almenys, per ara. Malgrat les diferències que manté amb el president, però que ell no es cansa de negar, no ha abandonat el vaixell. Per ell ser convergent és ser disciplinat, fidel a Jordi Pujol, i acceptar les decisions dels congressos. I així ho ha fet. De tota manera ningú imagina encara Miquel Roca només donant classes de dret a la universitat, per més que li plagui.

anat per servir un projecte, no per servir-me d'un projecte. Per tant, el paper que jo faci en aquest projecte em resulta absolutament indiferent. A mi el que m'interessa és que el projecte vagi endavant. La gent em diu: no ens ho creiem. Ja fan bé, perquè normalment el que domina en el món de la política és l'ambició, i el meu principal defecte és que no sóc gens ambiciós. Però també és la meua principal virtut. I ho poso de manifest: no tothom hauria renunciat a la secretaria general d'un partit. Doncs jo sí. I ho continuaré demostrant tantes vegades com sigui necessari. La pedagogia política sí que em tempta. Donar lliçons, que és bo servir un projecte des de les condicions més humils, penso que compensa totes les renúncies i sacrificis.

—*¿Vostè espera que es reconduïxin les coses?*

—No crec que sigui necessari reconduir-

les. Crec que tot pot anar molt bé, i de fet, no passa res especial. Estic molt afalagat amb les consideracions que es fan a la meua persona, però que quedi clar que no sóc imprescindible i sóc perfectament substituïble. El partit seguirà i el projecte anirà endavant. I hauré demostrat que el projecte va endavant sense necessitat de personalitzacions.

—*¿Té l'agenda molt plena?*

—Molt plena. Malauradament molt plena i afortunadament molt plena, perquè a vegades, en certes situacions, l'activitat es substitueix els nervis.

—*¿Necessita passar-se els nervis?*

—Tots necessitem que els nervis no ens dominin. I a mi em costa molt que em dominin, però si veig que podria ser que em dominessin, m'omple el temps.

—*¿Vostè ha tancat una etapa?*

—No sé quina lectura se'n farà si dic que sí... i en canvi em costa molt dir que no. És bo no instal·lar-se de manera permanent en una mateixa etapa. És bo per a la persona obrir etapes periòdicament, perquè t'enriqueix. No hi ha res tan perillós com la instal·lació permanent en una situació, perquè aleshores acabes identificant-te tant amb la situació que, qualsevol cosa que et neguïtegí, ja la consideres traumàtica. És bo obrir etapes, i ara n'he oberta una de nova.

—*¿En què consisteix aquesta nova etapa?*

—No ho sé encara. Insisteixo, crec que obrir etapes és bo. No pots pretendre situar-te en

una etapa que pretengui superar l'evolució del temps. No vull tancar-me i vull que tot el que passa em faci pensar.

—*¿Quan s'obre una etapa se'n tanca una altra i no es torna a obrir?*

—Mai. Tornar enrere no és igual mai.

—*¿Això es pot interpretar com que no tornarà a la secretaria general de CDC?*

—Ja he dit que qualsevol cosa que digui pot tenir mil lectures diferents, però estic parlant en termes filosòfics. No parlo de la secretaria general.

—*¿Quan va finalitzar la seva intervenció en el congrés de CDC no va resistir les llàgrimes, malgrat la fama d'home fred.*

—És un altre tòpic, això de fred. Sóc un home molt emotiu, però tinc l'obligació de controlar els meus sentiments. Amb tot, m'emociono amb més facilitat del que la gent es pensa.

Pere Martí